

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1865/2023
07.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Матовић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Крагујевац, кога по овлашћењу Државног правобраниоца заступа директор професор др Слободан Милисављевић, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4600/22 од 12.01.2023. године, у седници већа одржаној дана 07.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4600/22 од 12.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4600/22 од 12.01.2023. године, преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1484/21 од 26.09.2022. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилца тражила обавезивање туженог да јој на име неисплаћених накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за временски период од јула 2018. године закључно са јуном месецом 2021. године исплати износе главница са законском затезном каматом, у висини и на начин како је то означено у изреци пресуде, те је тужилца обавезана да туженом надокнади парничне трошкове у износу од 40.500,00 динара, у року од 8 дана.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у спорном периоду била запослена код туженог са коефицијентом за обрачун плате од 7,34. Тужени је плату обрачунавао множењем наведеног коефицијента и прописане основице, допуњујући исту до висине минималне зараде, која је исплаћивана тужили. У спорном периоду тужени није у обрачунским листама као посебне ставке исказивао део зараде који се односи на накнаду исхране у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. Спрам најповољнијег параметра за туженог у упоредним важећим колективним уговорима у Републици Србији за спорне видове примања из радног односа, за временски период обухваћен тужбом, обрачуном се добијају износи чију исплату тужила тражи постављеним захтевом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев сматрајући да тужили припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у утврђеној висини месечних накнада, јер када се узме начин обрачуна плате тужиле, која је нижа од минималне зараде, те да је иста допуњавана до висине минималне зараде, јасно произлази да у минималној заради не могу бити садржани трошкови на име исхране и току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, све у складу са члановима 111. и 112. Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев за исплату наведених накнада, закључујући да је исплаћена плата према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, а у којем су садржане и наведене накнаде, те околност да висина трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није вредносно исказана, не представља разлог због којег запослени може са успехом да тражи исплату ових трошкова.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 са каснијим изменама и допунама), прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01...21/16 и др.), између осталог, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

С обзиром на наведено, да се на туженог примењују прописи о јавним службама, по оцени Врховног суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни суд налази да је у конкретном случају износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега се неосновано тражи накнада постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић